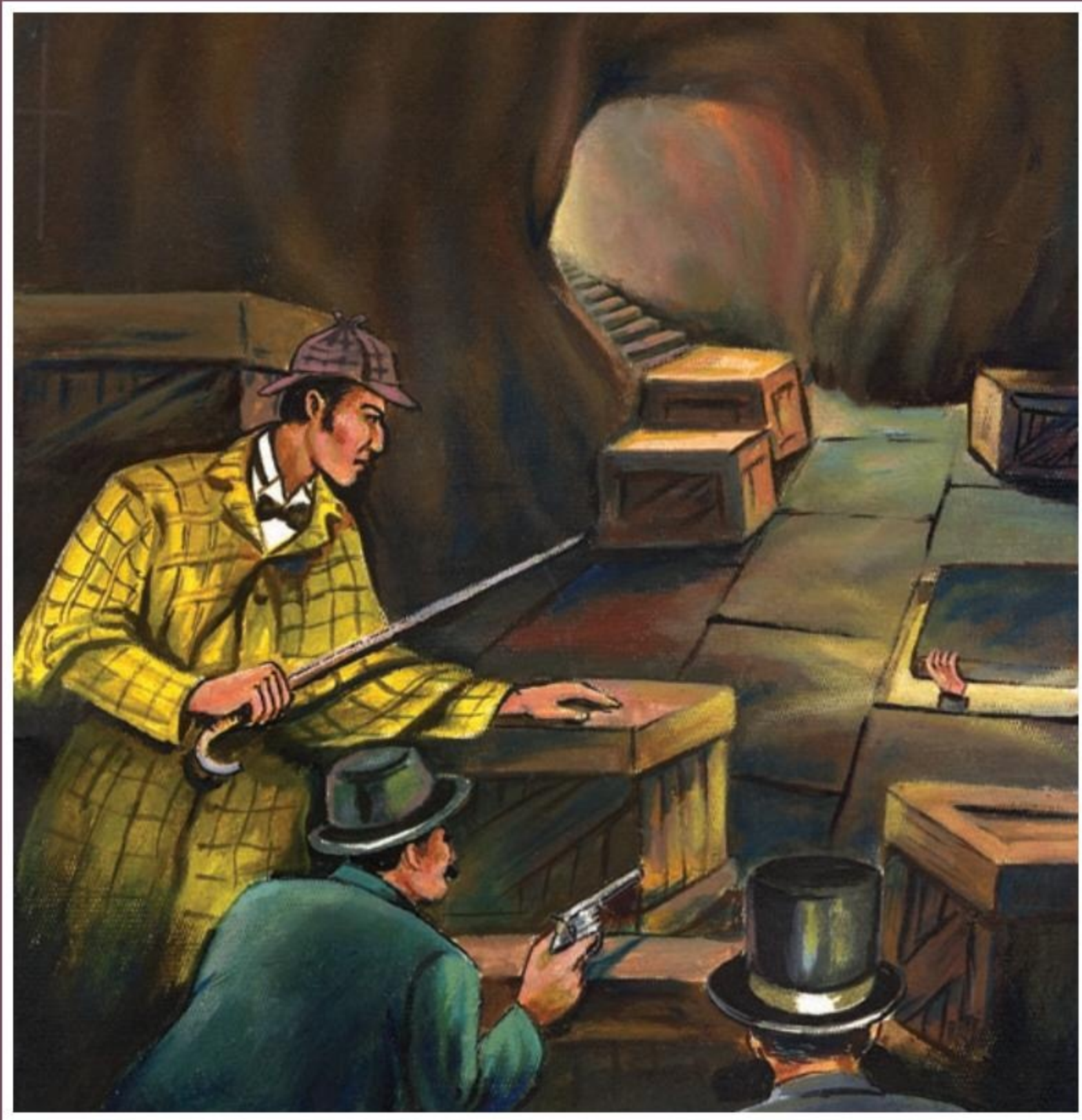
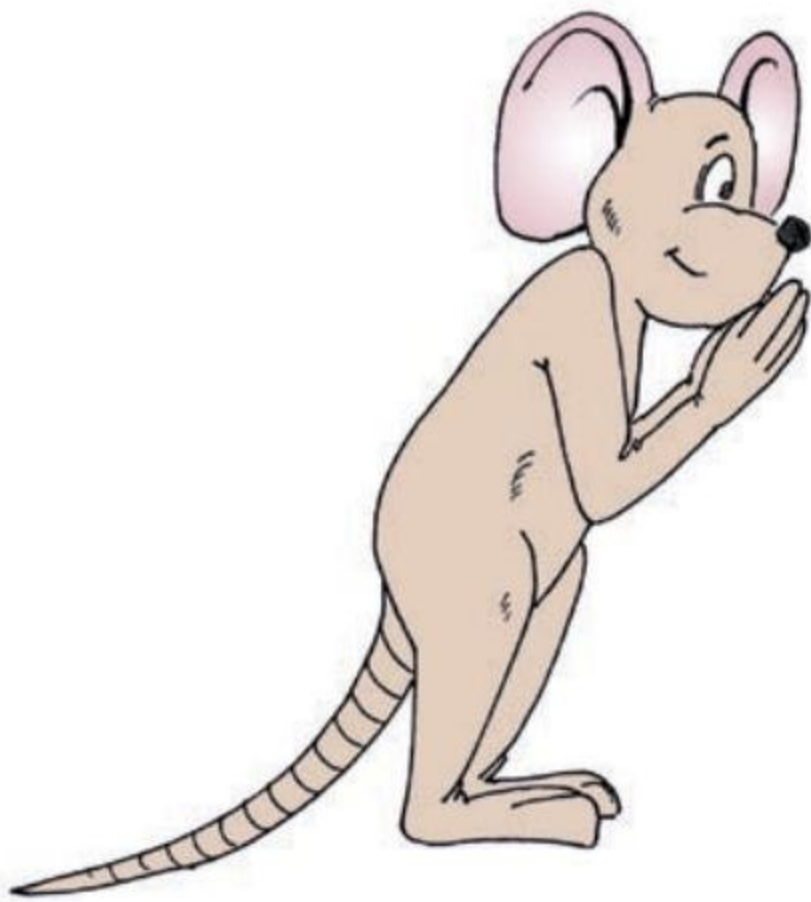

ສະໝາຄົມຜົນແດງ ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

The Red-Headed Club, and other stories

ເຊື້ອກໂຮມສ ມີໜ້າຕາເປັນແນວໃດບໍ່ມີໃຜຮູ້
 ຢ່າງຊັດເຈນ. ແຕ່ນີ້ຄືຮູບທີ່ ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ ໄດ້
 ແຕ້ມຂຶ້ນມາ. ຈະງາມຊໍ່ໃດນັ້ນ ລອງເປີດເຂົ້າໄປ
 ຊົມໄດ້! ຖ້າຜູ້ໃດເຄີຍຕິດຕາມປຶ້ມຂອງ ອ້າຍຫນູ
 ນ້ອຍມາກ່ອນ ກໍ່ຄົງຈະຮູ້ດີວ່າ ອຸ່ນຫຼ້າແມ່ນໃຜ...
 ລາວມີຈິນຕະນາການແບບໃດ... ມີພອນສະ
 ຫວັນດ້ານໃດແດ່... ເພາະລາວໄດ້ແຕ້ມຮູບປະ
 ກອບປຶ້ມຂອງ ອ້າຍຫນູນ້ອຍ ມາແລ້ວຫຼາຍໆ
 ຫົວ. ສ່ວນຫຼາຍລາວຈະແຕ້ມໃນຮູບແບບກາ
 ຕູນ... ຕະຫຼົກ... ເຮຮາ... ໜ້າຢາກຫົວ... ປຶ້ມຫົວ
 ນີ້ ແມ່ນເລື່ອງທຳອິດທີ່ລາວແຕ້ມໃນຮູບແບບນີ້.

ປຶ້ມຫົວນີ້ສາມາດພິມອອກໄດ້ ກໍ່ຍ້ອນການ
 ສະໜັບສະໜູນຂອງ
 ຈູລີ ແມກອິນໄທເອີ, ດອນ ເຟວາໂຣ, ເອັມມີ
 ມໍຣິທາ, ແພດີ ວຸດເວີດ, ທຣິສ ລອງ, ເຈນ
 ເມັລວິນ, ແລະ ລິນ ສິນພິລດ.
 ຂໍຂອບໃຈຫຼາຍໆ!

This book was made possible by
 donations from Julie McIntyre,
 Don Favareau & Emi Morita,
 Paddy Woodworth, Trish Long,
 Jane Melvin, and Lynn Sonfield.
 Thank you!

And a big thank-you to Aine Cassidy for helping our staff learn the
 desktop publishing skills to prepare the book, and to Candice for careful
 proofreading of the English.

ສະໝາຄົມຜົມແດງ

ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

ຂຽນໂດຍ: ອາເທີ ຄໍແນນ ດອຍ • ແຕ້ມໂດຍ: ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ
ແປໂດຍ: ທອງຄໍາ ຈັນທະວົງ

The Red-Headed Club and other stories

by Arthur Conan Doyle, illustrated by Ounla Santi
translated by Thong Kham Chanthavong

ອ້າຍຫນຸນ້ອຍ

ສະມາຄົມຜົມແດງ ແລະເລື່ອງອື່ນໆ

ຂຽນໂດຍ: ອາເທີ ຄໍແນນ ດອຍ

ແຕ້ມໂດຍ: ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ

ແປເປັນລາວໂດຍ: ທອງຄໍາ ຈັນທະວົງ

ຜູ້ກວດແກ້ພາສາລາວ: ຄະນະບັນນາທິການ ອ້າຍຫນູນ້ອຍ

ຜູ້ກວດແກ້ພາສາອັງກິດ: ລຸງຊາຊ່າ

ສະຫງວນລິຂະສິດ ບົດແປ © 2008 ອ້າຍຫນູນ້ອຍ

ສະຫງວນລິຂະສິດ ຮູບແຕ້ມ © 2008 ອຸ່ນຫຼ້າ ສັນຕິ

ຈັດພິມໂດຍ: ຮ້ານປຶ້ມ ອ້າຍຫນູນ້ອຍ, ຫຼວງພະບາງ

ທະບຽນອະນຸຍາດ: ລທບ 213/ພຈ 18122007

ພິມຄັ້ງທີ 1, ທີ່ ໂຮງພິມ ເອສເອັມພີ ການພິມ, ວຽງຈັນ, 2008

ຈຳນວນ 6000 ຫົວ

The Red-Headed Club, and other stories

by Arthur Conan Doyle

Adapted by Sasha Alyson

Illustrations by Ounla Santi

Published by Big Brother Mouse, Luang Prabang, Lao PDR

www.BigBrotherMouse.com

English adaptation copyright © 2008 by Sasha Alyson.

Illustrations copyright © 2008 by Ounla Santi.

All rights reserved.

First edition, first printing, February, 2008

ສາລະບານ

Contents

ຄຳນຳ

Introduction

5

ສະມາຄົມຜົມແດງ

The Red-Headed Club

9

ເລື່ອງອັບອາຍຂາຍໜ້າແຫ່ງໂບຮີເມຍ

A Scandal in Bohemia

56

ຄົນຕ້ື່ນລຳ

The Dancing Men

105

ຄຳນຳ

Introduction

ໃນປີ 1887 ບັນດາທ່ານຜູ້ອ່ານໃນລອນດອນ ປະເທດອັງກິດ ໄດ້ພົບກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີສະເໜ່ທ່ານໜຶ່ງ ນັ້ນກໍຄື: ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ. ພວກເຂົາມັກອ່ານກ່ຽວກັບການປະຈິນໄພທີ່ຂຽນລົງໃນວາລະສານລອນດອນເປັນປະຈຳ. ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ເປັນໜຶ່ງໃນບັນດາຫ້າ ຫຼື ຫົກຄົນທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນອັງກິດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ລາວບໍ່ເຄີຍມີຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງ.

ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ເປັນນັກສືບໃນຈິນຕະນາການ ເຊິ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນມາໂດຍນັກຂຽນຊາວສະກັອດແລນ ຊື່ວ່າ: ອາເທີ ຄໍແນນດອຍ. ລາວແກ້ບັນຫາປິດສະໜາໂດຍອາໄສສິ່ງທີ່ລາວເອີ້ນວ່າ: “ພະລັງແຫ່ງການແກ້ບັນຫາດ້ວຍເຫດຜົນ.” ລາວສ້າງເກດການທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງດ້ວຍຄວາມລະອຽດອ່ອນແລະ ເຫັນປະເດັນທີ່ຄົນອື່ນເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ຈາກປະເດັນທີ່ວ່ານັ້ນ ລາວສາມາດໃຫ້ຂໍ້

In 1887, readers in London, England, met a fascinating man: Sherlock Holmes. They read about his adventures regularly in a London magazine. Within five or six years, Sherlock Holmes was one of the most famous people in England. And yet, he never existed.

Sherlock Holmes was an imaginary detective, created by a Scottish writer named Arthur Conan Doyle. He solved mysteries by using what he called his “powers of deduction.” He looked carefully at everything, and saw details that other people didn’t see. Then, from those details, he

ສະຫຼຸບກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນອະດີດ. ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ສາມາດແກ້ຄະດີອາດຊະຍາກຳ ດ້ວຍການສັງລວມຂໍ້ສະຫຼຸບເຂົ້າກັນ ແລະ ພົບເຫັນຄຳຕອບປິດສະໜາທີ່ເຮັດໃຫ້ຕຳຫຼວດມືດແປດດ້ານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຄຳແນນ ດອຍ ຈະເປັນຜູ້ຂຽນເລື່ອງທີ່ແທ້ຈິງ ແຕ່ລາວພັດທຳທ່າວ່າເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ ຖືກຂຽນໂດຍບຸກຄົນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈິນຕະນາການ ນັ້ນກໍ່ຄື: ດ້ອກເຕີ ຈອນ ວັດສັນ. ດ້ອກເຕີ ວັດສັນ ອາໄສຢູ່ຮ່ວມອາຄານຫຼັງດຽວກັນກັບ ໂຮມສ ແລະ ມັກຈະຊ່ວຍ ໂຮມສ ສືບສວນເລື່ອງຄະດີອາດຊະຍາກຳຕ່າງໆ. ຫຼັງຈາກທີ່ ໂຮມສ ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຕ່ອງໂສ້ຂອງການໃຫ້ເຫດຜົນໃນຄະດີ, ວັດສັນມັກຈະເວົ້າວ່າ: ເບິ່ງມັນຄືຊິບໍ່ຍາກເກີນໄປ, ແຕ່ແລ້ວ ບໍ່ມີໃຜຈະມີຄວາມສາມາດເທົ່າທຽມກັບ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສໄດ້ແມ່ນກະທັ້ງ ດ້ອກເຕີ ວັດສັນກໍ່ເຊັ່ນກັນ.

ຄຳແນນ ດອຍ ໄດ້ຂຽນ 56 ເລື່ອງ ແລະ ອີກ 4 ເລື່ອງແມ່ນນະວະນິຍາຍກ່ຽວກັບການປະຈິນໄພຂອງ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ. ເລື່ອງລາວເຫຼົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນໃນລອນດອນປະເທດອັງກິດ ໃນຕອນທ້າຍຂອງສະຕະວັດທີ 19. ລອນດອນ ນັບວ່າເປັນເມືອງໜຶ່ງທີ່ໃຫຍ່ໂຕໃນໂລກ ແຕ່ມັນແຕກຕ່າງຈາກເມືອງແຫ່ງຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ, ເພາະລົດຍັງບໍ່ທັນຖືກຜະລິດຂຶ້ນເທື່ອ; ຜູ້ຄົນເດີນທາງດ້ວຍລົດໄຟ, ລົດໄຟໃຕ້ດິນ ຫຼືບໍ່ກໍລົດກວຽນທຽມມ້າ. ຜູ້ຄົນຢູ່ລອນດອນໃນສະໄໝຂອງ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ບໍ່ໄດ້ມີໂທລະພາບ, ວິທະຍຸ ຫຼື ໂທລະສັບ. ພວກເຂົາມີແຕ່ຂຽນຈົດໝາຍສິ່ງທາງໄປສະນີ ຫຼືບໍ່ກໍ

could form conclusions about things that had happened in the past. By putting those conclusions together, Sherlock Holmes solved crimes and found the answers to mysteries that had puzzled the police.

Although Conan Doyle wrote the stories, he pretended they were written by another imaginary person: Dr. John Watson. Dr. Watson shared an apartment with Holmes, and often accompanied Holmes to investigate a crime. After Holmes explained his chain of reasoning in a case, Watson often said it seemed easy. But neither Dr. Watson nor anyone else could match the abilities of Sherlock Holmes.

Conan Doyle wrote 56 stories and 4 novels about the adventures of Sherlock Holmes. They take place in London, England, late in the 19th century. London was one of the world's great cities, but it was different from the cities of today. Cars had not been invented yet; people traveled on trains, or underground trains, or in horse-pulled carts. The people in Holmes's London had no televisions, or radios, or telephones; they sent messages by mail, or by telegraph

ໃຊ້ໂທລະເລກ ເພື່ອສື່ສານຫາກັນ.

ເລື່ອງກ່ຽວກັບ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ ໄດ້ ຮັບການແປເປັນຫຼາຍໆພາສາ. ທຸກມື້ນີ້ ເຖິງວ່າຈະບໍ່ມີ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສຕົວຈິງ ແຕ່ລາວກໍເປັນນັກສືບທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດ ໃນໂລກ.

ກ່ຽວກັບເລື່ອງຊຸດນີ້: ສະມາຄົມຜົມແດງ ແມ່ນເລື່ອງຊຸດທຳອິດຂອງ ເຊັລ໌ອກ ໂຮມສ ທີ່ອ້າຍຫນູນ້ອຍໄດ້ຈັດພິມ. ປຶ້ມ ແຕ່ລະເຫຼັ້ມ ພວກເຮົາໄດ້ມີການປ່ຽນ ແປງຕົ້ນສະບັບໃນພາສາອັງກິດ ເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈງ່າຍຂຶ້ນ. ສ່ວນບາງຄຳສັບ ທີ່ຂ້ອນຂ້າງຍາກ ແມ່ນໄດ້ອະທິບາຍຢູ່ບັ້ນ ທ້າຍຂອງປຶ້ມ.

ປຶ້ມເຫຼັ້ມຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາກໍຈະປ່ຽນ ແປງຕົ້ນສະບັບໃນພາສາອັງກິດຄືກັນ ແຕ່ພວກເຮົາຈະໃຊ້ຄຳສັບໃໝ່ຈຳນວນ ໜຶ່ງເຂົ້າມາເພີ່ມເຕີມ; ປຶ້ມໃໝ່ແຕ່ລະ ເຫຼັ້ມຈະຍາກກວ່າເກົ່າໜ້ອຍໜຶ່ງ. ຖ້າ ທ່ານຫາກອ່ານປຶ້ມຊຸດນີ້ຕາມລຳດັບ, ທ່ານກໍຈະສາມາດພັດທະນາທັກສະໃນ ການອ່ານພາສາອັງກິດໃຫ້ດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລະ ຍັງຈະໄດ້ສະໜຸກສະໜານກັບ ເລື່ອງລາວ ກ່ຽວກັບນັກສືບຜູ້ມີຊື່ສຽງທີ່ ສຸດໃນໂລກນຳອີກ.

over a wire.

The Sherlock Holmes stories have been translated into many languages. Today, although there never was a real Sherlock Holmes, he is the most popular detective in the world.

About this series: *The Red-Headed Club* is the first in a series of Sherlock Holmes stories that Big Brother Mouse will publish. In each book, we will revise the original English, to make it easier to understand. Some of the harder words are defined at the end.

In the next book, when we revise the original English, we'll use some new words. Each new book will be a little more difficult than the one before it. By reading the books in order, you can improve your English reading skills, and also enjoy the world's most famous detective stories.

1

ສະມາຄົມຜົມແດງ

THE RED-HEADED CLUB

ມື້ໜຶ່ງປີກາຍນີ້ ຂ້ອຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ. ຂ້ອຍ ເຫັນລາວຢູ່ບ້ານທີ່ຖະໜົນ ເບເກີ ເຊິ່ງພວມ ລົມກັບຜູ້ຊາຍຮ່າງໃຫຍ່, ໃບໜ້າສີຊົມພູ ແລະ ຜົມແດງຄົນໜຶ່ງ. ຂ້ອຍວ່າຈະກັບຄືນ ແຕ່ ໂຮມສ ດຶງແຂນຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ແລ້ວກໍປິດປະຕູ.

“ໂຕມາຖືກເວລາດີແລ້ວ ວັດສັນ ເພື່ອນ ຮັກ,” ລາວເວົ້າພ້ອມທັງຍິ້ມ.

“ເຮົາຢ້ານວ່າໂຕກຳລັງຫຍຸ້ງວຽກຢູ່,” ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ແມ່ນແລ້ວ, ເຮົາພວມຫຍຸ້ງວຽກຢູ່ ແລະ ກໍຫຍຸ້ງຫຼາຍອີກດ້ວຍ.”

“ຄັນຊິນ ເຮົາຊິຖ້າຢູ່ຫ້ອງຖັດໄປນີ້,” ຂ້ອຍບອກລາວ.

“ບໍ່ຕ້ອງດອກ,” ໂຮມສ ຫັນໜ້າໄປຫາ ແຂກຂອງລາວ. “ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຢາກ ໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ຈັກກັບເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ດ້ອກເຕີ

I went to visit my friend, Mr. Sherlock Holmes, one day last year. I found him at his home on Baker Street, talking to a big man with a pink face and red hair. I started to leave, but Holmes pulled me into the room, and closed the door behind me.

“You came at a very good time, my dear Watson,” he said, and he smiled.

“I was afraid that you were busy,” I said.

“Yes, I was. I was very busy.”

“Then I can wait in the next room,” I told him.

“Not at all.” Holmes turned to his visitor. “Mr. Wilson, I would like you to meet my friend, Dr. Watson. He

ວັດສັນ, ລາວໄດ້ຊ່ວຍຂ້ອຍ ມາຫຼາຍຄະດີແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍຄິດວ່າ ລາວຈະຊ່ວຍເລື່ອງຄະດີຂອງເຈົ້າໄດ້ເຊັ່ນກັນ.”

ແຂກຮ່າງໃຫຍ່ຄົນນັ້ນຢືນຂຶ້ນ ແລະ ຍື່ມໃສ່ຂ້ອຍ ແຕ່ໃນດວງຕາມ້ອຍໆຂອງລາວ ຂ້ອຍເຫັນໄດ້ເຖິງການເບິ່ງທີ່ແຜ່ງໄວ້ດ້ວຍຄໍາຖາມ.

“ເຊິນນັ່ງລົງ,” ໂຮມສ ເວົ້າ. ລາວນັ່ງລົງແລ້ວເອົາມືສານກັນຄືກັບທີ່ເຄີຍເຮັດຜ່ານມາເວລາລາວໃຊ້ຄວາມຄິດ.

“ວັດສັນ ເພື່ອນຮັກ, ເຮົາຮູ້ວ່າໂຕໄດ້ຮ່ວມສຸກ-ທຸກກັບເຮົາ ໃນທຸກເລື່ອງທີ່ແປກໆ ເຮົາເຊື່ອວ່າ ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ເຮັດໃຫ້ໂຕຂຽນຫຼາຍໆເລື່ອງກ່ຽວກັບການປະຈົນໄພເລັກນ້ອຍຂອງເຮົາ.”

“ແມ່ນແລ້ວ, ເລື່ອງຄະດີຂອງໂຕເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ສຸດສໍາລັບເຮົາ,” ຂ້ອຍຕອບ.

ໂຮມສເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: “ຄືກັບທີ່ເຮົາເຄີຍເວົ້າໃນມື້ຜ່ານມາຫັນແຫຼະ ຊີວິດທີ່ແທ້ຈິງລ້ວນແຕ່ມີສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈ ແລະ ແປກປະຫຼາດຫຼາຍກວ່າທີ່ເຮົາຈົນຕະນາການໄດ້.”

“ແຕ່ເຮົາວ່າ ເຮົາບໍ່ເຊື່ອດອກວ່ານັ້ນຈະເປັນຄວາມຈິງ.”

“ດ້ອກເຕີ, ໂຕບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ມື້ໜຶ່ງໂຕຈະຕ້ອງເຫັນດີກັບເຮົາ, ຖ້າໂຕບໍ່ເຊື່ອ ເຮົາຈະຍົກຕົວຢ່າງໃຫ້ໂຕພັງຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າໂຕຈະເຫັນດີວ່າເຮົາເວົ້າຖືກ. ຕອນນີ້ມັນເປັນການດີຫຼາຍທີ່ທ່ານແຈ້ກ ວິລສັນ ໄດ້ມາຍ້ຽມຢາມເຮົາຕອນເຊົ້ານີ້. ລາວເລີ່ມເລົ່າເລື່ອງຂອງລາວ ເຊິ່ງເຮົາຄິດວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ແປກທີ່ສຸດທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນມາຊ້ານານ, ໂຕເຄີຍໄດ້ຍິນເຮົາເວົ້າແລ້ວແມ່ນບໍ່

has helped me in many of my cases, and I think he will be very helpful in your case, too.”

The tall man stood and smiled at me. But in his small eyes, I could see a questioning look.

“Please, be seated,” said Holmes. He sat in his chair, and put his fingers together, as he often did when he was thinking.

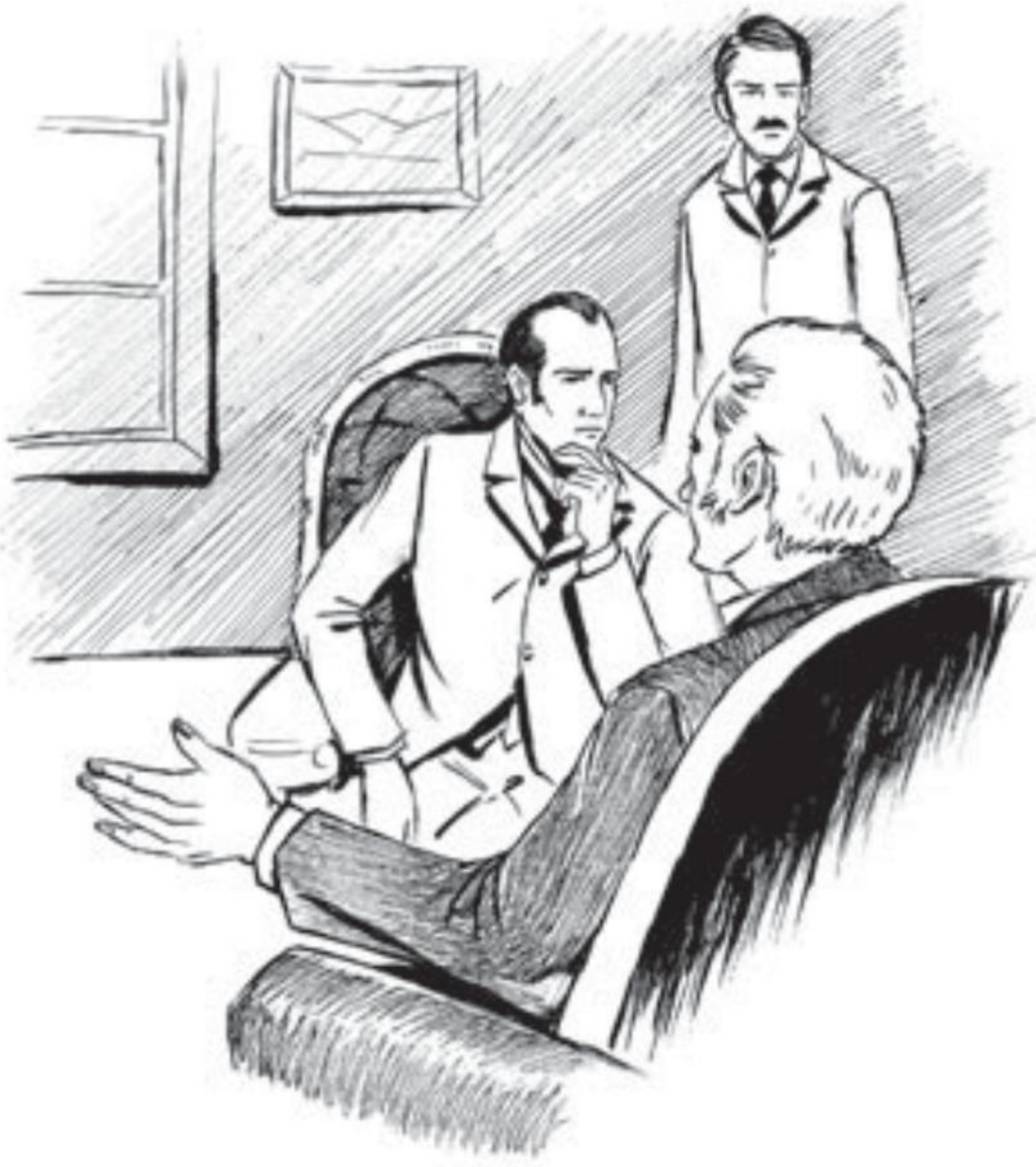
“My dear Watson, I know that you share my love of all that is unusual. That, I believe, is why you have written about so many of my little adventures.”

“Yes, your cases have been of great interest to me,” I said.

Holmes went on: “As I said just the other day, real life itself is always far more interesting and unusual than anything we can imagine.”

“And I said I did not believe that was true.”

“You did, Doctor, but one day you will agree with me. If you don’t, then I will show you more and more examples, until you will agree that I’m right. Now, Mr. Jack Wilson has been good enough to come and visit me this morning. He began to tell a story that I think will be one of the most unusual that I have heard for

ວ່າ ເລື່ອງທີ່ຜິດປົກກະຕິ ແລະ ແປກ
ທີ່ສຸດ ມັກຈະເຊື່ອມໂຍງກັບເລື່ອງ
ອາດຊະຍາກຳທີ່ນ້ອຍກວ່າ, ບໍ່ແມ່ນ
ເລື່ອງໃຫຍ່. ຈາກເລື່ອງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ
ມາ ເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄະດີ
ຂອງທ່ານ ວິລສັນ ກ່ຽວຂ້ອງກັບອາດ
ຊະຍາກຳຫຼືບໍ່ ແຕ່ມັນກໍເປັນເລື່ອງທີ່
ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ ແລະ ກໍ່ແປກອີກ
ດ້ວຍ.

“ທ່ານວິລສັນ, ທ່ານຊ່ວຍເລົ່າເລື່ອງ

a very long time. You have heard me
remark that the strangest and most
unusual things are very often con-
nected with the smaller crimes, not the
larger crimes. From what I have heard
already, I cannot say if Mr. Wilson’s
case is connected to a crime or not.
But it is a very interesting and unusual
story.

“Mr. Wilson, would you be so kind as

ທັງໝົດອີກເທື່ອໜຶ່ງຈະໄດ້ບໍ່? ທີ່ຂ້ອຍ
ຖາມທ່ານບໍ່ໄດ້ແມ່ນເພາະວ່າເພື່ອນຂອງ
ຂ້ອຍ ດ້ອກເຕີ ວັດສັນ ບໍ່ໄດ້ຍິນຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ
ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນເພາະວ່າທຳມະຊາດອັນ
ແປກໆຂອງເລື່ອງ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຢາກໄດ້
ລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງທີ່ອອກຈາກປາກ
ຂອງເຈົ້າ, ຂ້ອຍມັກຈະແກ້ໄຂເລື່ອງປິດສະ
ໜາໄດ້ຢູ່ເລື້ອຍ ດ້ວຍການອ້າງອີງເຖິງຄະ
ດີອື່ນໆ ທີ່ຄ້າຍຄືກັນເປັນພັນໆຄະດີທີ່
ຂ້ອຍເຄີຍຮູ້ມາ ຖ້າຂ້ອຍຫາກໄດ້ຮູ້ລາຍລະ
ອຽດບາງຢ່າງ. ໃນເລື່ອງຄະດີຂອງທ່ານ
ວິລສັນ ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍພົບເລື່ອງໃດທີ່ຄ້າຍຄື
ນີ້ເລີຍ.”

ແຂກຮ່າງໃຫຍ່ຂອງເຮົາເຮັດໜ້າເອິກຍຶດ
ໃຫຍ່ຂຶ້ນຄ້າຍກັບວ່າ ໂຮມສໄດ້ເວົ້າບາງ
ຢ່າງທີ່ດີກ່ຽວກັບລາວ, ຈາກນັ້ນລາວກໍ່ດຶງ
ເອົາໜັງສືພິມສະບັບໜຶ່ງ ທັງເກົ່າ ແລະ
ເປື້ອນ ອອກມາຈາກຖົງເສື້ອທາງໃນເສື້ອ
ໃຫຍ່ຂອງລາວ.

ຂະນະທີ່ລາວກື່ມຫົວລົງເບິ່ງໄປທີ່ຊ່ອງ
ໂຄສະນາ ແລະ ວາງໜັງສືພິມໄວ້ຫົວເຂົ້າ
ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຊາຍຄົນນັ້ນຢ່າງດີ.
ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ມີຊື່ສຽງ
ໂດ່ງດັງ ເພາະຄວາມສາມາດຂອງລາວ ໃນ
ການຮຽນຮູ້ຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຄົນ ດ້ວຍ
ການສັງເກດເບິ່ງຢ່າງລະອຽດ, ຂ້ອຍພະ
ຍາຍາມເຮັດຄືກັບລາວ ໂດຍການວິເຄາະ
ເບິ່ງແຂກຂອງພວກເຮົາ, ຂ້ອຍສັງເກດເບິ່ງ
ເຄື່ອງນຸ່ງ ແລະ ໃບໜ້າຂອງລາວຢ່າງລະ
ອຽດ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫຼາຍ. ແຂກຂອງ
ເຮົາເບິ່ງເປັນຄົນເຮັດວຽກທຳມະດາ, ລາວ
ນຸ່ງເສື້ອໃຫຍ່ທີ່ເປື້ອນເລັກນ້ອຍ, ແຂນເສື້ອ

to begin telling your story again? I
ask you not only because my friend
Dr. Watson has not heard the begin-
ning, but also because the strange
nature of the story makes me want
to have every detail from your lips.
Often I am able to solve a mystery,
after I have heard a few details, by
remembering the thousands of other
similar cases that I already know
about. In Mr. Wilson's case, I have
never heard of any similar case.”

The chest of our big visitor grew
a big larger, as if Holmes had said
something very good about him.
Then he pulled an old, dirty news-
paper from the pocket inside his
coat.

As he looked at the advertise-
ments, with his head down and the
paper sitting on his knee, I took a
good look at the man. My friend,
Sherlock Holmes, had a reputation
for his ability to learn many things
about people just by looking at them
carefully. I tried to do the same. I
studied our visitor. I looked carefully
at his clothes, and his face. But I
could not learn much. Our visitor
seemed to be an ordinary worker. He
was wearing a coat that was a little
dirty. One shirt sleeve was shiny. A

ເບື້ອງໜຶ່ງເຫຼື້ອມ, ມີໂລຫະເປັນຮບສີ່
ລ່ຽມຫ້ອຍຢູ່ຖົງເສື້ອ, ມີໝວກເກົ້າໆວາງ
ຢູ່ຕັ້ງຂ້າງໆລາວ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເປັນໜ້າ
ສັງເກດກ່ຽວກັບຕົນຕົວຂອງລາວ ນອກ
ຈາກຜົມສີແດງ.

ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສ ເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຂ້ອຍກຳ
ລັງພະຍາຍາມເຮັດຢູ່, ລາວແກວ່ງຫົວ
ພ້ອມທັງຍິ້ມຂະນະສັງເກດເຫັນສາຍຕາ
ທີ່ແຜງດ້ວຍຄຳຖາມຂອງຂ້ອຍ. “ມັນ
ເກີນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຮູ້ກັນດີວ່າ ບາງຄັ້ງ
ລາວກໍ່ເຮັດວຽກດ້ວຍມື, ເຄີຍໄປປະເທດ
ຈີນ ແລະ ທຸກມື້ນີ້ລາວຫັນມາຂີດຂຽນ
ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລ້ວຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ເຫັນຫຍັງຕື່ມ
ອີກ.”

ທ່ານແຈັກ ວິລສັນ ຢຶດຄິງຊື່ຂຶ້ນຈາກ
ຕັ້ງທັນທີ ມີຂອງລາວຍັງຊື່ຢູ່ກັບໜັງສື
ພິມ ແຕ່ຕາເບິ່ງໄປທີ່ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍ.
“ເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດນັ້ນໄດ້ແນວໃດ,
ທ່ານ ໂຮມສ?” ລາວຖາມ. “ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ຈັ່ງ
ໃດວ່າຂ້ອຍເຄີຍເຮັດວຽກດ້ວຍມື? ມັນ
ເປັນແບບນັ້ນແທ້ ຂ້ອຍເຮັດວຽກຄັ້ງທຳ
ອິດຢູ່ກັບເຮືອ.”

“ທ່ານເອີຍ, ມີເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າ
ໃຫຍ່ກວ່າເບື້ອງຊ້າຍ ເພາະເຈົ້າໃຊ້ມັນ
ເຮັດວຽກ ແລະ ມັນກໍ່ແຂງແຮງກວ່າອີກ
ດ້ວຍ.”

“ແລ້ວເລື່ອງຂີດຂຽນນັ້ນເດ?”

“ສິ່ງອື່ນທີ່ຂ້ອຍຮູ້ຈາກການສັງເກດ
ເບິ່ງກໍ່ຄື ແຂນເສື້ອເບື້ອງຂວາຂອງເຈົ້າມີ
ຮອຍເຫຼື້ອມປະມານຫ້ານິ້ວ ຂະນະທີ່
ແຂນເສື້ອເບື້ອງຊ້າຍມີຈຸດໜຶ່ງກ້ຽງໆ
ເຊິ່ງເປັນບ່ອນທີ່ເຈົ້າວາງໄວ້ເທິງໜ້າໂຕະ

square piece of metal was hanging
from a pocket. An old hat lay on a
chair next to him. There was nothing
remarkable about the man except his
red hair.

Sherlock Holmes saw what I was
trying to do. He shook his head with
a smile as he noticed my questioning
looks. “Beyond the obvious facts that
he has at some time worked with his
hands, that he has been in China,
and that he does a lot of writing these
days, I can see nothing else.”

Mr. Jack Wilson quickly straight-
ened up in his chair. His finger was
still on the newspaper, but his eyes
were on my friend. “How did you
know all that, Mr. Holmes?” he asked.
“How did you know, for example, that
I worked with my hands? It’s true, for
my first job I built things on a ship.”

“Your hands, my dear sir. Your right
hand is much larger than your left.
You have worked with it, and I can
see that it is stronger.”

“Well, then, what about the
writing?”

“What else could I learn from
seeing that the right sleeve of your
shirt is very shiny for five inches,
while the left sleeve has a smooth
spot, where you rest it on the desk.

ຕອນພັກຜ່ອນ. ສຳຫຼັບປະເທດຈີນ, ລາຍ
ເມັກຮູບປາຂອງເຈົ້າ ອາດຈະເຮັດແຕ່ໃນ
ປະເທດຈີນເທົ່ານັ້ນ. ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນກ່ຽວ
ກັບຮອຍສັກລາຍ ແລະຍັງໄດ້ຂຽນກ່ຽວ
ກັບການສັກລາຍນຳອີກ. ຮອຍສັກຮູບປາ
ຂອງເຈົ້າເປັນສີຊົມພູ ເຊິ່ງມີແຕ່ປະເທດ
ຈີນເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົາໃຊ້ກັນ, ຂ້ອຍຍັງເຫັນ
ຫຼຽນຮູບສີ່ລ່ຽມຫ້ອຍຢູ່ຖົງເສື້ອຂອງເຈົ້າ
ອີກ.”

“ທ່ານແຈກ ວິລສັນ ຫົວຂຶ້ນ. “ຂ້ອຍບໍ່
ເຄີຍ!” ລາວເວົ້າ. “ທຳອິດນັ້ນຂ້ອຍຄິດວ່າ
ເຈົ້າເປັນຄົນສະຫຼາດແທ້ໆ ແຕ່ມາຕອນນີ້
ຂ້ອຍບໍ່ເຫັນວ່າ ມັນເປັນແບບນັ້ນຈັກ
ຫ້ອຍເລີຍ.”

ໂຮມສເວົ້າວ່າ: “ວັດສັນ, ເຮົາເລີ່ມຄິດ
ໄດ້ແລ້ວວ່າ ຄັ້ງໜ້າເຮົາຈະບໍ່ອະທິບາຍ
ທຸກຢ່າງ ເພາະມັນຈະບໍ່ເປັນຜົນດີຕໍ່ກັບຊື່
ສຽງຂອງເຮົາ. ເຈົ້າເຫັນໂຄສະນາແດ່ບໍ່
ທ່ານ ວິລສັນ?”

“ເຈົ້າ, ຂ້ອຍເຫັນແລ້ວ,” ລາວຕອບ.
ນີ້ວມີອັນໃຫຍ່ໜ້າຂອງລາວຊື່ໄປໃສ່ຈຸດ
ເຄິ່ງກາງຂອງໜັງສືພິມ. “ນີ້ເດ, ນີ້ແຫຼະຄື
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງທັງໝົດ, ທ່ານ
ຄວນອ່ານດ້ວຍຕົວເອງຈະດີກວ່າ.”

ຂ້ອຍຈັບເອົາໜັງສືພິມຈາກລາວມາ
ອ່ານເບິ່ງ. “ເຖິງສະມາຄົມຜົມແດງ: ດຽວ
ນີ້ທາງສະມາຄົມໄດ້ເປີດຮັບເອົາສະມາ
ຊິກຄົນໃໝ່ ເຊິ່ງມີເງິນເດືອນໃຫ້ສີ່ປອນຕໍ່
ໜຶ່ງອາທິດ ແລະ ວຽກກໍ່ເລັກນ້ອຍ, ຜູ້
ຊາຍຜົມແດງທັງຫຼາຍທີ່ມີສຸຂະພາບດີ
ແລະ ມີອາຍຸບໍ່ຕໍ່າກວ່າ 21 ປີ ເຊິນມາສະ
ໝັກໄດ້; ໃຫ້ມາດ້ວຍຕົນເອງໃນວັນຈັນ

As for China, your fish tattoo could
only have been done in China. I
have studied tattoo marks. I have
even written about them. The fish
in your tattoo is colored with a pink
that is only used in China. I also saw
a square Chinese coin hanging from
your pocket.”

Mr. Jack Wilson laughed. “Well,
I never!” said he. “I thought at first
that you were very smart, but now I
see that there was nothing in it, after
all.”

“I begin to think, Watson,” said
Holmes, “that next time, I will not
explain everything. It is not good
for my reputation. Can you find the
advertisement, Mr. Wilson?”

“Yes, I have got it now,” he
answered. His thick finger pointed to
the middle of the newspaper. “Here it
is. This is what began it all. You may
read it for yourself, sir.”

I took the paper from him and
read: “TO THE RED-HEADED
CLUB: There is now an opening for
a new person in the Club to be paid
4 pounds a week for very little work.
All red-headed men who are in good
health, and who are above the age of
twenty-one years, may apply. Apply
in person on Monday, at 11:00, to

ເວລາ 11 ໂມງເຊົ້າ, ພົວພັນກັບ ທ່ານ ດັນແຄນ ໂຣສ ທີ່ສໍານັກງານຂອງສະມາຄົມ, ເລກທີ່ 7 ໂພບສ ຄອດ, ຖະໜົນ ຟລິດ.”

“ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?” ຂ້ອຍຖາມ ຫຼັງຈາກໄດ້ອ່ານໂຄສະນາອັນແປກໆ ນັ້ນແລ້ວ ສອງຄັ້ງ.

ໂຣມສ ຫົວຂຶ້ນຄືກັບທີ່ລາວເຄີຍເຮັດຜ່ານ ມາເວລາລາວມີອາລົມດີ. “ມັນແປກໆໜ້ອຍ ດຽວບໍ່ແມ່ນຫວ່າ?” ລາວເວົ້າ, “ທ່ານວິລສັນ, ບັດນີ້ເຈົ້າຊ່ວຍເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດກ່ຽວກັບຕົວເຈົ້າ ແລະ ໂຄສະນານີ້ມາເບິ່ງ ວ່າມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຈົ້າປ່ຽນແປງໄປແນວໃດ. ດ້ອກ

Duncan Ross, at the offices of the Club, 7 Pope’s Court, Fleet Street.”

“What does this mean?” I asked after I had read the unusual advertisement two times.

Holmes laughed, as he often did when he was in a good mood. “It is a little strange, isn’t it?” he said. “And now, Mr. Wilson, please tell us all about yourself, and how this advertisement

ເຕີ, ສ່ວນໂຕຈະຕ້ອງຕຽມບັນທຶກເລື່ອງ
ກ່ຽວກັບໜັງສືພິມນັ້ນ.”

“ມັນເປັນໜັງສືພິມ ມໍນິງໄທມສ ສະບັບ
ວັນທີ 27 ເດືອນ 4 ປີ 1890 ເຊິ່ງຫາກໍ່ສອງ
ເດືອນຜ່ານມານີ້ເອງ.”

“ດີຫຼາຍ ທ່ານວິລສັນ.”

“ຄືດັ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ເວົ້າສູ່ເຈົ້າຟັງນັ້ນແຫຼະ
ທ່ານເຊີລັອກ ໂຮມສ,” ທ່ານວິລສັນເວົ້າ.
“ຂ້ອຍມີຮ້ານນ້ອຍໆແຫ່ງໜຶ່ງໃນລອນ
ດອນ, ມັນບໍ່ແມ່ນຮ້ານໃຫຍ່ໂຕຫຍັງດອກ
ແລະ ໄລຍະນີ້ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຄ່ອຍຫາເງິນໄດ້
ຫຼາຍ, ເມື່ອກ່ອນຂ້ອຍສາມາດຈ້າງຄົນງານ
ໄດ້ສອງຄົນ ແຕ່ດຽວນີ້ ຂ້ອຍເອົາໄວ້ພຽງ
ຄົນດຽວ ແລະ ທີ່ຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ລາວໄດ້ກໍ່
ເພາະວ່າ ລາວພໍໃຈເຮັດວຽກທີ່ມີເງິນເດືອນ
ພຽງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນເດືອນທົ່ວໄປ ແລະ
ກໍ່ເພາະວ່າລາວຢາກຮຽນຮູ້ປະສົບການ

has changed your life. You will
first make a note, Doctor, of the
newspaper.”

“It is *The Morning Times* of April
27, 1890. Just two months ago.”

“Very good. Now, Mr. Wilson?”

“Well, it is just as I have been
telling you, Mr. Sherlock Holmes,”
said Jack Wilson. “I am a shop-
keeper. I have a small store in
London. It’s not a very large shop,
and these days I do not make much
money. In the past, I could keep
two assistants, but now I only keep
one. And I have enough to pay him
only because he is willing to work
for half of the ordinary pay, because

ກ່ຽວກັບການເຮັດທະຫານ.

“ຊາຍໜຸ່ມຄົນນີ້ຊື່ຫຍັງ?” ເຊີລ໌ອກ ໂຮມສຖາມ.

“ລາວຊື່ວ່າ ວິນ ຊິງເກີ ແລະ ລາວກໍ່ບໍ່ ເປັນຄົນໜຸ່ມດອກ ແຕ່ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຮູ້ແນ່ແທ້ ວ່າອາຍຸລາວເທົ່າໃດແລ້ວ, ລາວເປັນຜູ້ ຊ່ວຍຂອງຂ້ອຍທີ່ສະຫຼາດຫຼາຍ ທ່ານ ໂຮມສ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າລາວສາມາດຫາເງິນ ໄດ້ເທົ່າສອງທົບທີ່ຂ້ອຍຈ່າຍໃຫ້ລາວ ແຕ່ ໃນເມື່ອລາວພໍໃຈກັບສິ່ງນີ້ ຂ້ອຍຊິໄປ ບອກລາວເຮັດຫຍັງແມ່ນບໍ່?”

“ເປັນຫຍັງ? ເຈົ້າຄວນຈະພູມໃຈທີ່ມີຜູ້ ຊ່ວຍເຮັດວຽກ ດ້ວຍຄ່າຕົວພຽງເລັກ ນ້ອຍ, ນີ້ມັນບໍ່ຄ່ອຍມີໄດ້ໃນທຸກວັນນີ້. ຂ້ອຍວ່າຜູ້ຊ່ວຍຂອງເຈົ້າກໍ່ແບ່ກເທົ່າໆ ກັບໂຄສະນາຂອງເຈົ້າຫັນແຫຼະ.”

“ເອີ! ລາວບໍ່ສົມບູນແບບດອກ,” ທ່ານ ວິລສັນເວົ້າ. “ລາວຕື່ນເຕັ້ນກັບການຖ່າຍ ຮູບຫຼາຍ, ລາວມັກຖ່າຍຮູບຢູ່ເລື້ອຍໆໃນ ເວລາທີ່ລາວຄວນເຮັດວຽກ. ຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ຈະແລ່ນລົງຂຶ້ນໄດ້ໄປທີ່ຫ້ອງໃຕ້ ດິນ ເພື່ອລ້າງຮູບຂອງລາວ. ແມ່ນແລ້ວ, ເວລາທີ່ລາວໝົກໝັ້ນກັບການຖ່າຍຮູບ ກໍ່ມັກຈະມີບັນຫາ ແຕ່ສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວ ລາວເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການເຮັດວຽກ.”

“ລາວຍັງຢູ່ກັບເຈົ້າແມ່ນບໍ່?”

“ເຈົ້າ ທ່ານ, ລາວກັບຍິງສາວອີກຄົນ ໜຶ່ງທີ່ເປັນແມ່ຄົວ ແລະ ທຳຄວາມສະ ອາດບ້ານ, ໃນບ້ານກໍ່ມີຄົນເທົ່ານີ້ແຫຼະ; ສ່ວນພັນລະຍາຂອງຂ້ອຍເສຍຊີວິດແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ເຄີຍມີລູກຈັກຄົນ; ສາມ ຄົນເຮົາພາກັນຢູ່ແບບງຽບໆ ຕໍ່ມາກໍ່ປະ

he wants to learn the business.”

“What is the name of this young man?” asked Sherlock Holmes.

“His name is Vin Singer, and he’s not so young, either. I don’t know his exact age. He is a very smart assistant, Mr. Holmes. I know that he could earn twice as much as I am able to pay him. But, after all, if he is happy, why should I suggest that to him?”

“Why, indeed? You must be glad to have an assistant who will work for so little. That is unusual these days. I would say that your assistant is as unusual as your advertisement.”

“Oh, he’s not perfect,” said Mr. Wilson. “He is very excited by photography. He is often taking pictures, when he should be working. Then he runs down the steps into the cellar, to work on his pictures. Yes, the time he spends on his photography is sometimes a problem. But most of the time he’s a good worker.”

“He is still with you, is that right?”

“Yes, sir. He and a young girl, who does some cooking and cleans the house. That’s all I have in the house. My wife is dead, and I never had any children. We live very quietly, sir, the three of us. Then that advertisement

ກິດເຫັນໂຄສະນານັ້ນ, ຊິງເກີ ມາເຮັດ
ວຽກເມື່ອແປດອາທິດຜ່ານມານີ້ເອງ
ແລະ ລາວເອົາໜັງສືພິມນີ້ມານຳ ແລ້ວກໍ
ເວົ້າວ່າ: ‘ທ່ານວິລສັນ, ຂ້ອຍຢາກເປັນ
ຄົນທີ່ມີຜົມແດງແທ້ເດ.’

“ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າຊັ້ນ?’ ຂ້ອຍຖາມ.

ລາວເວົ້າວ່າ: “ເພາະວ່າທາງສະມາຄົມ
ຜົມແດງພວມເປີດຮັບສະໝັກຄົນງານ,
ທາງສະມາຄົມຈະຈ່າຍເງິນກ້ອນໃຫຍ່ໃຫ້
ກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນີ້ ແລະ ຍັງມີຕຳ
ແໜ່ງຫວ່າງຫຼາຍກວ່າຜູ້ມີສິດສະໝັກຊ້ຳ
ອີກ, ສະນັ້ນພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວ
ໃດກັບເງິນທີ່ມີຢູ່. ຖ້າຂ້ອຍປ່ຽນສີຜົມໄດ້
ຂ້ອຍຈະຕ້ອງໄປສະໝັກແນ່ນອນ.”

ທ່ານວິລສັນ ຈ້ອງເບິ່ງໂຮມສ ແລະ
ຂ້ອຍເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ພວກເຮົາພັງລາວ
ຢູ່ ແລ້ວລາວກໍເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ: “ເຫັນບໍ່ ທ່ານ
ໂຮມສ, ຂ້ອຍໃຊ້ເວລາສ່ວນໃຫຍ່ຢູ່ໃນ
ບ້ານ ແລະ ຢູ່ຮ້ານຂອງຂ້ອຍ, ລູກຄ້າເຂົ້າ
ມາຫາຂ້ອຍເອງ ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງຢູ່ກັບ
ບ້ານເປັນເວລາຫຼາຍໆອາທິດຢ່າງບໍ່ລະ
ເວັ້ນ; ຂ້ອຍບໍ່ຄ່ອຍຮູ້ເລີຍວ່າມີຫຍັງເກີດ
ຂຶ້ນຢູ່ພາຍນອກ ແລະ ຂ້ອຍຈະພູມໃຈ
ຫຼາຍເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວຄາວ.

“ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສະມາຄົມ
ຜົມແດງບໍ່?’ ຊິງເກີ ຖາມດ້ວຍຕາທັງ
ສອງ ມືນກວ້າງອອກ.

“ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ,’ ຂ້ອຍຕອບ.

“ຊັ້ນເບາະ? ຂ້ອຍແປກໃຈທີ່ໄດ້ຍິນ
ແບບນັ້ນ, ເຈົ້າສາມາດໄປສະໝັກເອົາຈັກ
ໜຶ່ງຕຳແໜ່ງກໍໄດ້.’

“ເຂົາຈະຈ່າຍໃຫ້ຫຼາຍປານໃດ?’

appeared. Singer came down into
the office, just eight weeks ago, with
this very paper in his hand, and he
said: ‘I wish, Mr. Wilson, that I was a
red-headed man.’

“‘Why?’ I asked.

“‘Because,’ he said, ‘here’s another
opening in the Red-Headed Club. It
will pay a lot of money to any man
who gets it, and there are more jobs
than there are men. So they don’t
know what to do with the money. If
my hair would only change color, I
would apply.’”

Mr. Wilson looked at Holmes and
me, to be sure we were listening.
Then he went on. “You see, Mr.
Holmes, I spend most of my time
in my home and shop. My business
comes to me, so I often go for many
weeks without leaving the house. I
didn’t know much of what was going
on outside, and I was always glad to
get some news.

“‘Have you heard of the Red-
Headed Club?’ Singer asked, with his
eyes wide open.

“‘Never,’ I answered.

“‘Why, I’m surprised to hear that,
for you could apply for one of the
jobs.’

“‘And what do these jobs pay?’ I

ຂ້ອຍຖາມ.

“ໂອ, ພຽງແຕ່ 200 ປອນຕໍ່ປີເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ບໍ່ມີວຽກຫຍັງຫຼາຍ ແລະ ຈະບໍ່ຕໍາກັບວຽກອື່ນທີ່ບຸກຄົນໆນັ້ນເຮັດຢູ່.’

“ພວກເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ງ່າຍໆ ເລີຍວ່າ ຂ້ອຍສົນໃຈຕໍ່ວຽກນີ້ຫຼາຍ,” ທ່ານວິລສັນ ເວົ້າຕໍ່, “ທຸລະກິດຂອງຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ຄ່ອຍດໍາເນີນໄປໄດ້ດີໃນຊ່ວງນີ້, ຖ້າໄດ້ອີກ 200 ປອນຕໍ່ປີກໍ່ຄົງຈະມີປະໂຫຍດກັບຂ້ອຍຫຼາຍ.”

“ບອກຂ້ອຍມາເບິ່ງດູ່,’ ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ລາວຍິ້ນໂຄສະນານັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍເບິ່ງ ແລະ ເວົ້າວ່າ: ‘ເຈົ້າເບິ່ງເອົາເອງໂລດ ວ່າທາງສະມາຄົມໄດ້ເປີດຮັບສະໝັກ. ເທົ່າທີ່ຂ້ອຍຮູ້ມາ ສະມາຄົມນີ້ຖືກກໍ່ຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຄົນອາເມລິກາຜູ້ລ້ຳລວຍ ແຕ່ກໍ່ເປັນຄົນແປກໆຢູ່ເຊັ່ນກັນ, ລາວເປັນຄົນມີຜົມແດງ ແລະ ລາວຢາກຊ່ວຍຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົມແດງທັງຫຼາຍ. ເມື່ອລາວເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ ລາວໄດ້ປະເງິນທັງໝົດໄວ້ ເພື່ອສ້າງວຽກງ່າຍໆໃຫ້ກັບຜູ້ຊາຍທີ່ມີຜົມສີດຽວກັນກັບລາວ. ຕາມທີ່ຂ້ອຍໄດ້ຍິນມາ ມັນມີລາຍໄດ້ດີ ແລະ ວຽກກໍ່ເລັກນ້ອຍ.’

“ແຕ່ວ່າມີຜູ້ຊາຍຜົມແດງນັບເປັນລ້ານໆຄົນ ທີ່ຈະມາສະໝັກວຽກນີ້,’ ຂ້ອຍເວົ້າ.

“ມັນບໍ່ຫຼາຍຄືດັ່ງທີ່ທ່ານຄິດອອກ,’ ລາວຕອບ. ‘ເຫັນບໍ່ທ່ານ ເຂົາຮັບແຕ່ຜູ້ຊາຍທີ່ອາໄສຢູ່ໃນລອນດອນ ແລະ ຕ້ອງເປັນຜູ້ໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນ. ຄົນອາເມລິກາຜູ້ນີ້ໄດ້ຕັ້ງຕົວຢູ່ລອນດອນຕອນ

asked.

“Oh, only a couple of hundred pounds a year, but not much work is needed, and it would not keep a person from working at another job.’

“Well, you can easily understand that I was very interested in all this,” Mr. Wilson went on, “for my business has not been good these days. Another two hundred pounds a year would have been very helpful.”

“Tell me all about it,’ I said.

“Well,’ he said, showing me the advertisement, ‘you can see for yourself that the Club has an opening. It tells where you should apply. As I understand it, the Club was started by an American who was very rich, but also quite strange. He was himself red-headed, and he wanted to help all red-headed men; so when he died, he left all of his money to make easy jobs for men whose hair is of that color. From what I hear, it is very good pay and very little to do.’

“But,’ I said, ‘there are millions of red-headed men who would apply.’

“Not as many as you might think,’ he answered. ‘You see, it is only for men who live in London, and who are grown men. This American had started in London when he was

ລາວຍັງໝຸ່ມ ແລະ ຂ້ອຍຍັງໄດ້ຍິນວ່າ
ທາງສະມາຄົມຈະບໍ່ຮັບຄົນທີ່ມີຜົມສີແດງ
ອ່ອນ, ແດງແກ່ ຫຼື ແດງດ່າງ ແຕ່ຈະຮັບຄົນ
ທີ່ມີຜົມສີແດງສົດໆເທົ່ານັ້ນ. ເອົາລະ ທ່ານ
ວິລສັນ ຖ້າທ່ານຢາກສະໝັກກໍຮັບໄປສະ
ໝັກໄດ້ເລີຍ, ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າ ທ່ານຫຍຸ້ງ
ຫຼາຍ ເພາະສະນັ້ນ ບາງທີມັນຄົງຈະບໍ່ມີ
ຄ່າພໍກັບເວລາຂອງທ່ານ ທີ່ຈະໄດ້ເງິນມາ
ພຽງສອງ-ສາມຮ້ອຍປອນ.’

“ເອົາລະ, ຄືດັ່ງທີ່ທ່ານເຫັນຢູ່ແລ້ວວ່າ
ຜົມຂອງຂ້ອຍເປັນສີແດງສົດ, ຂ້ອຍຄິດ
ວ່າ ຂ້ອຍມີໂອກາດຫຼາຍກວ່າຄົນອື່ນໆ ທີ່
ຈະໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນີ້. ວິນ ຊິງເກີ ຮູ້ດີກ່ຽວ
ກັບເລື່ອງນີ້ ເຊິ່ງຂ້ອຍຄິດວ່າລາວໜ້າຈະ
ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ຂ້ອຍ, ສະນັ້ນຂ້ອຍຈຶ່ງສັ່ງ
ລາວປິດຮ້ານໄວ້ມື້ໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ລາວໄປກັບ
ຂ້ອຍ, ລາວຍິນດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຈະເຮັດ
ແບບນັ້ນ. ພວກເຮົາປິດຮ້ານ ແລ້ວໄປຕາມ
ທີ່ຢູ່ທີ່ລະບຸໄວ້ໃນໂຄສະນາ.

“ຂ້ອຍບໍ່ນຶກເລີຍວ່າ ຂ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນ
ເຫດການແບບນັ້ນອີກເລີຍ ທ່ານໂຮມສ, ມີ
ຜູ້ຊາຍຜົມແດງທຸກຮູບແບບຈາກທຸກສາ
ລະທິດ; ບໍ່ວ່າຈະເປັນພາກເໜືອ, ພາກໃຕ້,
ພາກຕາເວັນອອກ ແລະ ພາກຕາເວັນຕົກ
ມາໂຮມຕົວກັນຢູ່ໃນເມືອງ ເພື່ອສະໝັກ
ງານຕາມໂຄສະນາ. ຖະໜົນຟລິດ ເຕັມໄປ
ດ້ວຍຄົນຜົມແດງ, ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍນຶກມາ
ກ່ອນເລີຍວ່າ ຈະມີຄົນຜົມແດງໃນປະເທດ
ນີ້ຫຼາຍຂະໜາດນັ້ນ! ຊ້ຳຍັງເປັນຍ້ອນໂຄ
ສະນາພຽງອັນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຊັກຈູງໃຫ້
ພວກເຂົາມາທີ່ນີ້. ມີຄົນທີ່ມີຜົມແດງທຸກ
ສາລະພັດແບບ, ລວມທັງແດງເຂັ້ມ, ແດງ

young. Also, I have heard that the
club is not for men whose hair is
light red, or dark red, or brick red,
or anything but real bright red. Now,
if you want to apply, Mr. Wilson, you
can just walk in. But I know that
you are a busy man, so maybe it is
not a good use of your time, just for
a few hundred pounds.’

“Now, as you can see, my hair is
a bright red. I thought that I had as
good a chance as any man to fill this
opening. Vin Singer knew so much
about it that I thought he might
be useful, so I told him to close the
shop for the day and to come with
me. He was very willing to do so.
We locked the door and went to
the address that was given in the
advertisement.

“I don’t think I will ever see such
a sight as that again, Mr. Holmes.
From north, south, east, and west
every man who had any red in
his hair had come into the city to
answer the advertisement. Fleet
Street was filled with red-headed
men. I never knew there were so
many red-headed men in the whole
country! Yet a single advertisement
brought them all here. Every kind
of color could be seen, some dark

ຂໍໂທດຫຼາຍໆ

ປຶ້ມຫົວດັ່ງກ່າວ ຍັງບໍ່ສາມາດນຳ
ມາເຜີຍແຜ່ໄດ້ ເນື່ອງຈາກຍັງບໍ່
ໄດ້ຮັບການອະນຸຍາດໃຫ້ເຜີຍແຜ່
ໄດ້ຢ່າງເປັນທາງການເທື່ອ...

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ